

hed, forekommer det mig, ogsaa noget frem i den skarpe Kritik over de opnaaede Resultater. Det kan jo være meget naturligt, at et nyt Parti søger at gøre den Baggrund, hvorpaa det selv fremtræder, saa mørk som muligt, thi jo mørkere denne Baggrund er, desto mere straalder det jo selv; men det gælder dog ogsaa her om at dømme med nogen Retfærdighed. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds i sit i øvrigt smukke Foredrag ikke ganske holdt sig denne Regel efterrettelig. Det ærede Medlem betegnede Forliget som en glimrende, en ganske ubetinget glimrende Forretning for den ene Part, Regeringen, og et lige saa ubetinget og fuldstændigt Nederlag for det Parti, hvortil jeg har den Ære at høre. Naar man nu ser paa, hvorledes denne Sag faktisk er bleven bedømt under den offentlige Forhandling her i Landet, vil det ærede Medlem snart være paa det rene med, at det slet ikke er den virkelige Opfattelse. F. Eks. paa det Møde, der blev afholdt i Roskilde, og hvor det saakaldte unge Højre var stærkt repræsenteret, vil det ærede Medlem have hørt en Kritik af Forliget og over de Resultater, der derved naaedes for Højre, som var omtrent lige saa mistroende for Højres Vedkommende, som det ærede Medlems Kritik, hvis den var sand, vilde være for vort Partis Vedkommende. Mon man ikke af dette skulde kunne drage den Slutning, at Sandheden ligger saa nogenlunde i Midten, altsaa at Forliget ikke har været nogen glimrende Affære, hverken for den ene eller den anden Part, fordi ingen af Parterne derved blot tilnærmelsesvis har naaet, hvad den kunde ønske at naa, men at der, naar det var givet, at vi maatte ud af den tidligere foreliggende Situation, maatte bringes Ofre fra begge Sider? Og det er saa ganske naturligt, at disse Ofres Størrelse kan bedømmes forskelligt, og at man med en vis Bitterhed kan se paa de Ofre, man saaledes har gjort, og værdsætte dem højere, end der i Virkeligheden er nogen Grund til. Men deri, at Kritiken lyder saa forskellig fra de forskellige Sider, tror jeg netop, at der ligger et Fingerpeg i Retning af, at der alligevel er naaet et vist Resultat. Det ærede Medlem anerkendte for saa vidt dette indirekte, som han egentlig ganske frasaltden den haarde Kritik, der er ført imod Forligets Betingelser, idet han sagde, at Forligets Fejl laa ikke saa meget i det, der blev gjort, som i det, der ikke blev gjort. Deri ligger en Art Anerkendelse fra det ærede Medlems Side af, at Forligets Betingelser ikke vare anderledes, end man maatte vente under den fore-

liggende Situation; det, hvori det ærede Medlem finder Fejlen, er, at man ikke benyttede Lejligheden til at fremkalde en Forsatningsforandring. Desuden finder jeg Anledning til at minde det ærede Flertal om, at man nødvendig skal sæbe den Gren over, hvorpaa man selv sidder. Det ærede Flertal sidder jo nu selv efter sin egen Erkendelse paa Forligets Grundlag. Det vil jo ikke omstøde dette Grundlag, dets hele Program, dets Udtalelser her ere ganske bestemt byggede paa Forliget som Forudsætning. Hvad Mening vilde der være i, hvad f. Eks. det ærede Medlem fra Ringkøbing og andre have peget paa som en umiddelbar Opgave — at stræbe efter en Nedbringelse af Militærudgifterne eller at fremsøre de forskellige vidtgaaende Reformønstre, som ere fremsatte i Venstre-reformpartiets Program, hvis man ikke netop gik ud fra Forliget, fra det derved skabte Grundlag og fra, at dette Grundlag havde nogenlunde Holdbarhed? Hvis det virkelige var sandt, hvad man undertiden finder udtalt fra ærede Medlemmers Side, at vi faktisk leve i Provisorismen endnu, at der ikke er nogen som helst Forskel paa den tidligere Tilstand og den nuværende, saa vilde det jo være Galsskab at tro, at der kunde gennemføres noget, der lignede et saadant Reformprogram som det, Reformpartiet har opstillet, saa vilde det jo være Galsskab at tro, at man kunde komme til noget saadant som Militærudgifternes Nedsettelse; de maatte saa naturnødvendigt være i Stigning. Kort sagt, alle de Forhaabninger, alle de Ønsker, som ærede Medlemmer gøre gældende, ere baserede paa Forliget og Troen paa dets Holdbarhed; ellers er der ingen som helst Mening i det hele. Det forekommer mig ogsaa, at naar man, som det jo gøres fra flere ærede Taleers Side, lægger en saa stærk Vægt paa Nedsettelse af Militærudgifterne, vilde det dog ikke være urimeligt at huske paa, at dette saa meget dablede Forlig har bragt den Del af Finansloven, hvor vi vare komne saa uforholdsmæssigt højt op i Provisorietiden, nemlig de ekstraordinære Militærbevillinger paa § 26, saa betydeligt ned, som vi end ikke paa langt nær vare i den Periode, som gik forud for Provisorierne. Udgifterne vare i de 7 Aar fra 1878—85 paa Krigs- og Marineministeriets Budgetter paa § 26 gennemsnitlig ca. 1,800,000 Kr. om Aaret, og paa sidste Aars Finanslov vare de kun 1,260,000 Kr. Der kunde anføres mange andre Kendsgerninger, der pege i samme Retning, men alene denne er tilstrækkelig til at vise, at den megen Tale om, at Forliget intet som helst Resultat har bragt, at det ikke har bragt os et Stridt